

Julens mystiska hemlighet

En av julen djupaste hemligheter ligger i Kristi födelse i vårt hjärta – utvecklandet av Kristusprincipen inom oss. Det betyder en visdom som vet, inte genom något logiskt resonemang utan såsom en absolut inre visshet. Denna Kristus-princip bor hos var och en av oss. Den kan väckas, ja, den håller på att utvecklas mitt ibland oss, och när den blommar i våra hjärtan, upplever vi människornas sanna syskonskap, genom att vi upplever Guds faderskap.

Vi upptäcker att vårt avskilda medvetande blott är en illusion – att vi är ett i Honom. Först ett med alla som känner och älskar honom och ändå – med en än vidare vidgning av medvetande – ett med hela världen, vare sig den vet det eller inte. Att uppleva detta underbara medvetande, att låta Kristus ta gestalt inom oss, är inte någon omöjlighet. Redan nu är det några som får göra den erfarenheten. Då och då kommer en glimt av dess härlighet till oss – ögonblick av underbar frid och lyftning, så att vi åtminstone för ett ögonblick *vet*.

De av oss som har haft en sådan glimt kan aldrig glömma den. Hur mycket än efteråt tvivel och ovisshet, sorg och kanske till och med förtvivlan ansätter oss, *vi har en gång vetat*, och denna visshet lever kvar i själens innersta djup och ingenting kan skada den. Det är visserligen sant, att många som för ett ögonblick snuddar vid denna härlighet, gör det omedvetet, utan att ana vad det är som händer, utan att förstå vidden av upplevelsen, utan att se varthän den vill föra honom. Han vet att han har ögonblick av extas, ögonblick i vilka Guds kärlek vidrör honom på ett sätt som

Forts. sid 2

Biskopens spalt

För trettiofem år sedan fick biskop Sigfrid ett brev från en ung man som han aldrig träffat. Den unge mannen skrev: "Jag anser att Liberala Katolska Kyrkan har just det som världen idag i stor utsträckning saknar. Den mystik och atmosfär, som råder vid LKK:s gudstjänster, är vad vi alla behöver, även jag. Det är en glädje och mycket rogivande att fira mässa enligt LKK:s ritual. Nattvarden i LKK är en upplevelse. Man känner verkligen Kristi närvaro i mässan, att han har gripit tag i en".

Ungefär vid den tiden kom också jag i kontakt med LKK och församlingen i Västerås för första gången. Jag upplevde precis detsamma som brevskrivaren. Det odogmatiska, skönheten i liturgin, de kristna symbolernas stora betydelse, anknytningen till en livsåskådning med djup mystik i kombination med modern naturvetenskap.

På samma sätt är det idag. Det är väl inte för inte, som LKK en gång fick namnet "kyrkan för de kyrklösa". Här är alla välkomna, med sina frågor och med sitt tvivel, med sitt medvetna eller omedvetna sökande efter upplysning, trygghet och gudsgemenskap.

Det är mycket som människor frågar om. Varifrån kommer jag, vart är jag på väg? Vad är meningen med livet? Med mitt liv? Fanns det något före födelsen, finns det något efter döden? Kan vi veta något om det? Finns det en gudomlig plan?

Ja, det är många frågor. Inga människor, inte heller LKK kan svara på dem alla. Men vi är inte rädda för frågor. Och vi vet, att öppna förtroendefulla samtal där vi kan dela med oss av erfarenhet, kan kasta en flod av ljus över livets gåtor. Vi har ofta sådana samtal i LKK och just du är alltid välkommen att delta.

Nu, i skrivande stund, har vi just börjat på ett nytt kyrkoår som med dess högtider och dess söndagars huvudtankar också skall hjälpa oss att ljus över livets stora gåtor.

Jag skall inte göra någon summering av det gångna året utan bara i all ödmjukhet tacka alla på något sätt bidragit till att till kyrkans verksamhet. Bidragit ekonomiskt eller praktiskt, litet eller stort, gjort i kärlek till vår Herre och Hans Kyrka – Tack!

En God jul och ett gått nytt år vill jag också tillönska er alla.

Sten-Bertil

LITURGI

Utdrag ur predikan hållen på aposteln Andreas dag den 30 november av Bartolomeus, ekumenisk patriark av Konstantinopel i samband med påven Benedikts besök

Varje celebration av den Himmelska Liturgin¹ är en kraftfull och inspirerande koncelebration med himlen och historien. Varje Himmelsk Litugi är både en anamnes² av det förgångna och ett förebådande av Riket. Vi är övertygade om att vi, under denna Himmelska Liturgi, återigen har förts andligen i tre riktningar: mot det himmelriket där änglarna celebrerar; mot celebrationen av liturgin genom tidsåldrarna; och mot det himmelska Rike som skall komma.

Denna överväldigande kontinuitet med såväl himlen som historien betyder att den ortodoxa liturgin är den mystiska erfarenheten och verkliga övertygelsen av att "Kristus är och för evigt skall vara ibland oss!" För i Kristus finns en djup koppling mellan historia, nutid och framtid. Därför är liturgin mer än bara en åminnelse av Kristi ord och handlingar. Det är realisationen av Kristi egen närvaro, Han som lovade att finnas varhelst två eller tre är samlade i Hans namn.

* Samtidigt erkänner vi att bödens regel är trons regel (lex orandi lex credendi), att doktrinerna om Kristi person och den heliga Treenigheten har satt ett outplånligt avtryck på liturgin, vilken innehåller en av de odefinierade lärosatserna, "uppenbarad för oss i mysterium," om vilket S:t Basilius den Store talade så väl. Det är på grund av detta som vi i liturgin påminns om nödvändigheten att nå enhet i tron såväl som i bönen. Därför faller vi på knä i ödmjukhet och ånger inför vår Herre

OFFICIELLT

Vid mässan i S:t Mikael's och Alla Änglars kyrka den 19 november ordinerades Leila Bergendahl till dörrväktare av biskop Evert.

Vid mässan i S:t Mikael's och Alla Änglars kyrka den 26 november ordinerades Fredrik Falknert till dörrväktare av biskop Sten-Bertil.

Jesus Kristus, den levande Guden, vars namn vi bär och vars klädedräkt utan sön vi ändock har delat. Vi bekänner med sorg att vi icke ännu är redo att fira de heliga sakramenten tillsammans i enhet. Och vi ber att den dag må komma när denna sakramentala enhet kan realiseras i sin fullhet.

/.../

Patriarken fortsatte:

På detta sätt sammanfaller vår tillbedjan med samma glädjefulla tillbedjan i himlen och genom historien. Ja, som S:t Johannes Chrysostomos själv försäkrar: "De i himmelen och de på jorden utgör en enda fest, en delad tacksägelse, en kör". Himmel och jord förenas i en bön, en fest, en doxologi³. Den Himmelska Liturgin är på en och samma gång himmelriket och vårt hem, "en ny himmel och en ny jord" (Upp 21:1), den plats och det centrum där alla ting finner sin sanna mening. Liturgin lär oss att bredda vår horisont och vision, att tala kärlekens och samhörighetens språk, men också att lära oss att vi måste vara tillsammans trots våra skillnader och t.o.m. oenighet. I sin vida omfamning inkluderar detta hela världen, helgonskaran och hela Guds skapelse. Hela universum blir, för att uttrycka sig som S:t Maximus Bekännaren, en "kosmisk liturgi". Den sortens liturgi kan aldrig bli gammal eller omodern.

*Översättning från engelskan
K Fast*

(Footnotes)

¹ Den Himmelska Liturgin, beteckning på firandet av mässan enligt östkyrklig tradition, övers anm

² Anamnes = åminnelse

³ Doxologi = lovsägelse

Julens mystiska . . .

forts. från sid 1

han aldrig förr kunnat tänka sig, en förnimmelse av sällhet, som går vida över alla jordiska ting. Men allt eftersom vi går vidare kommer denna visshet att nalkas oftare och fullare och den kommer att stanna hos oss längre och längre tills slutligen detta högre medvetande blir vårt för alltid – Kristus i oss och vi i honom. För denna möjlighet är det, som vi tackar och lovar i julens heliga tid.

Hur skall vi veta

om vi är på väg mot denna underbara fullbordan? Vad kan vi göra för att bringa denna utsägliga sällhet närmare? Om Kristus skall födas i vårt hjärta, måste vi leva Kristi liv. Vi måste ha hans ande i vårt förhållande till dem som är omkring oss. Och Kristi ande är först och främst kärlek och omtanke. Den människa i vilken hans ande håller på att växa fram, uppvisar med säkerhet i sitt liv kärlek, vänlighet, vidsynhet, förståelse – mer och mer av den egenskap som vi i brist på ett bättre ord kallar storhet. Vi kallar ju en människa stor när hon har en vid tolerans, ett öppet sinne och karaktärstyrka, och just dessa egenskaper är följden av Kristus-principens utveckling hos henne.

Alla stora högtider

Innebär ett större utgjutande av gudomlig kraft än vanligt. Låt oss inte tycka att detta är underligt. Låt oss inte tänka att detta innebär en begränsning av Guds allmakt. Ty Gud arbetar med alla medel och begagnar varje tillfälle. Denna hans underbara skapelse är så fullkomligt ett med honom, så mystiskt samstämd, att när stjärnorna vandra sina banor, det ges vissa tider när vissa energier är liksom lättare tillgängliga än annas – när bryggorna är klara, kanalerna öppna. Julen är en sådan tid. Dessa speciella tillfällen, de stora högtiderna är inte bara åminnelsefester – de betecknar bestämda handlingar i nuet av den Levande Kristus, som är kyrkans huvud. Alla kyrkans medlemmar är Kristi lemmar och verkligt länkade

till honom genom dop och konfirmation och ännu mer genom hans kärleks sakrament. På så sätt är de ständigt till en viss grad under hans inflytande. Men han har fastställt vissa metoder för att utgjuta sitt inflytande över sin kyrka, och främst bland dessa står den heliga Eukaristiens sakrament. Var och en av oss är alltid förbunden med Kristus och ändå vet vi alla att kontakten är mera levande, mer gripbar, när vi kommer till kyrkan, när vi knäböjer inför hans Närvaro i bröd och vin, vilka han har valt till bärare av sitt liv, och genom vilka han uppenbarar sig för våra sinnen.

Just på samma sätt som kommunionen innebär en intimare närhet än den närhet som alltid är med oss, så ges det förvisso också en större, en mera universellt tillgänglig kraftutströmning vid sådana tillfällen som jul, påsk, Kristi himmelfärdsdag, pingst, trefaldighet. Var och en av dessa högtidsdagar har sin speciella karaktär.

I den heliga Eukaristiens

Underbara sakrament har vi det stora privilegiet att kalla stora änglar till vår hjälp och den centrala punkten i hela ceremonin, konsekrationen, utförs av vår Herre själv genom Närvarons Ängel. Ändå har hela detta oändliga utflöde gjorts beroende av vårt initiativ. Det är det faktum att en präst står redo att celebrera, som skapar tillfället, som sätter igång hela detta ofattbara himmelska skeende.

Det som gäller om nattvarden gäller i lika hög grad utströmningen av gudomlig kraft vid de stora högtiderna. I himlarnas riken strömmar alltid Guds kraft ut och utför sitt verk. Men när människorna på ett särskilt sätt är redo att dra nytta av den, blir det på ett särskilt sätt ”mödan värt” att transformera en stor del av denna kraft, så att den kan användas här nere. På samma sätt lämnas återigen initiativet till oss. När vi skapar de gynnsamma förhållandena, begagnas de alltid.

Då en människa i kärlek, hängivenhet och lycka bryter igenom de självskapade moln av självskhet, som utestänger henne från Guds alltid

utstrålade kärlek, blir hon i stånd att ta emot denna nedströmmande gudomliga välsignelse. Den tvingas aldrig på oss. Gud tvingar sig aldrig på någon och av mycket goda skäl; det skulle inte hjälpa oss i vår utveckling. Sådan är lagen och om vi mottaga hans nåd, måste vi öppna oss för hans inflytande. En Enskild människa kan göra detta i viss utsträckning, men när tusende och tusende förenar sig i en samfällid åkallan, då ser vi med ens vilket tillfälle som skapats för utgjutande av vad vi måste kalla nåd, styrka, kraft och kärlek. Julen är en tid, då ett sådant tillfälle står alldeles särskilt nära och levande. Men den utsträckning, i vilken vi kan begagna oss därav, beror på många faktorer. Först och främst beror den på i vad mån julens ande har trängt in i vårt hjärta. Om vi fylla av julens frid och goda vilja, då kan också Kristi goda vilja nå fram till vårt hjärta. Det beror också på i vad mån vi har använt adventstiden för att förbereda oss. Det finns några dygder, som vi borde ha sökt odla inom oss, några synder som vi skulle ha sökt att lägga bort. Har vi gjort så är vi också bättre beredda att ta emot och dra nytta av julens kraft. Var övertygad om att denna kraft är verklig. Vad vi studom kallar Guds nåd är en lika bestämd och verklig kraft som elektricitet eller ånga. Att säga detta är inte att materialisera ett andligt begrepp. Det är endast ett försök att göra en stor sanning fattbar för oss, klar och påtaglig.

Må vi göra klart för oss att juldagen är ett personligt tillfälle för var och en av oss. Låt oss se till att vi inte bara själlöst upprepar en gammal tradition, när vi sjunger: Oss är fött ett bar idag, en son är oss given. Låt oss öppna vårt hjärta för Kristusbarnets ande, för julens ande. Då skall Kristusbarnet fylla vårt hjärta med hans glädje och hans frid.

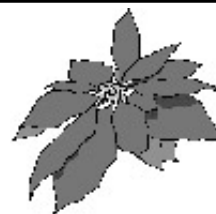
Så tränge då julen in i vårt hjärta, att vi må känna och uppleva detsamma som änglarna sjöng om för så länge sedan: ”Ära vare Gud i höjden och frid på jorden och god vilja till alla människor”.

C.W.L

Tidigare publicerad i Communio 4/94

Samfundet Liberala Katolska Kyrkan
önskar alla en
Fridfull Jul och ett Gott Nytt

Frank Waters Pigott

MA Oxon, 1874-1956

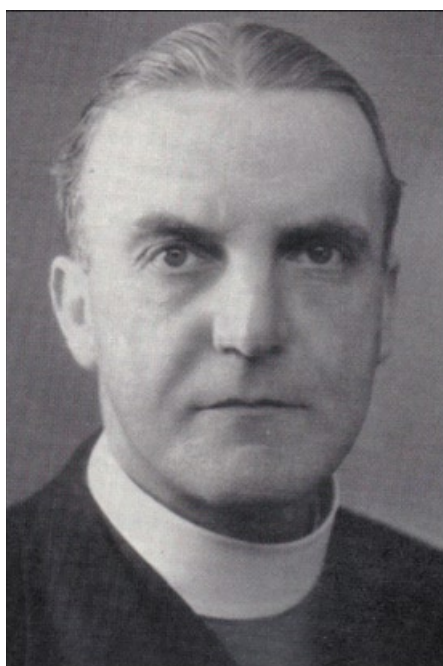
En hyllning från en oberäknelig elev.

Biskop Allan B Barns

Det var en ljus sommar dag år 1941, som Rev Harry Farrow tog mig till S:t Mary-katedralen i London. Vi klättrade upp för den trånga trappan till altartjänarnas omklädningsrum och valde ut en röd kassock, röda tofflor och en vit cotta, klädedräkten för en korgossenovis. Det var då jag första gången mötte biskop Pigott.

Att försöka skriva en artikel, även om den bara handlar om minnen, som handlar om vår kyrkas tredje presiderande biskop kan tyckas övermodigt när allt som skulle kunna tänkas sägas redan har sagts i det utmärkta och väl-täckande minnesnumret av "The Liberal Catholic" som utgavs i april 1956.

Detta var emellertid länge sedan så det känns lämpligt att ta med en kort biografisk resumé. Biskop Pigott föddes den 20 april 1874 och dog den 26 januari 1956 i sitt 81 levnadsår. Han utbildades vid Oundle där han utmärkte sig som idrottsman vilket följdes av Trinity College vid Oxford (1893) där han tog sin MA examen.

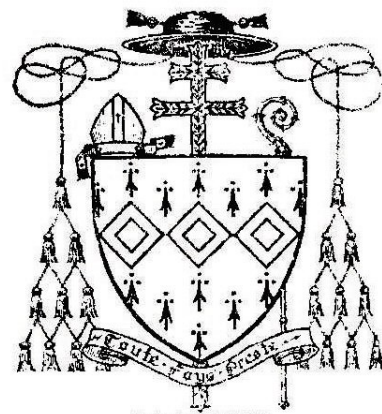

Han prästvigdes i Church of England

1903 och efter en kort tid seglade han till Nya Zeeland där han blev kyrkoherde för S:t Thomas församling i Auckland. Denna resa skulle förändra hans liv. Det var där han anslöt sig till det teosofiska samfundet och det var här hans biskop gav honom ett ultimatum; lämna det där farliga TS nonsens eller din anställning. Sann mot sin fasta principer lämnade han kyrkan hellre än att lämna den nyfunna teosofiska läran och återvände till England. En intressant notis är att samme biskop gav samma ultimatum till Rev C W Scott-Moncrieff. Turligt nog för vår kyrka lämnade även han sin tjänst och i sinom tid gav han oss den vackra avslutningshymnen till vår Sakramental Välsignelseakt och därtill flera av hymnerna i "New S:t Alban Hymnal".

Väl tillbaka i England hade biskop Pigott svårt att finna någon biskop som var villig att ge honom anställning men slutligen, efter en mycket olycklig tid, blev han utsedd till rektor vid teosofiska samfundets skola (1919-22). När skolan övertogs av den välkända "S:t Christophers" i Letchworth kom han sämre överens med den nya ledningen och drog sig kort därefter tillbaka.

Det var 1924 som biskop Leadbeater kallade honom till Sydney för att konsekreras till biskop och han utnämndes till Liberala Katolska Kyrkans regionalbiskop för Storbritannien. Ett ämbete han uppbar till ca en månad före sin död då han överlämnade den tunga efterkrigsbördan till Biskop Sir Hugh Sykes vilken en tid dessförinnan hade konsekrerats som hans hjälpbiskop. Det är intressant att denne blyge och tyste man skulle vara biskop Leadbeaters val som sin efterträdare när han 1934 lämnade tjänsten som presiderande biskop istället för någon av de mer uppenbara kandidaterna. Den allmänna biskopssynoden bekräftade utnämningen enhälligt. Uppgiften att såsom presiderande biskop leda Liberala Katolska Kyrkan, medgav han, va ofta tung men han behöll den till sin död.

THE RIGHT REVEREND
FRANK WATERS PIGOTT T, M.A.,
PRESIDING BISHOP

Detta är något om hur han under sitt liv tjänade Kristi Kyrka. Men vad kan sägas om hur han var privat?

Reserverad, blyg, principfast, en svår man att lära känna, allt detta har använts för att beskriva honom. Men verkligheten som doldes under det viktorianska yttre var något helt annorlunda. Han hade det underbaraste leende, sinne för humor, han var snäll och omtänksam. Han älskade idrott och naturen och han var fullständigt pålitlig. Han uppskattade skönhet och han uppskattade särskilt klassisk grekisk konst och hans filosofi var mycket inspirerad av Platon och nyplatonikerna. 1944 skrev han en liten skrift om Platon och Aposteln Paulus.

GODHET

Biskop Pigott's blyghet och dåliga hörsel gjorde att man lätt fick intryck av att han var kärv och världsfrånvärd. Men detta var definitivt inte fallet. När man väl lärt känna honom blev man snart varse att han var ytterst intresserad av allt som pågick runt honom. Han såg godhet, sanning och skönhet i många vardagliga ting som normalt skulle ha gått obemärkta. "Guds Ande verkar i världen" brukade han säga.

Godhet var ett ljus i hans liv. Han uttryckte ofta att han ansåg att vi borde

Forts. sid 5

Frank Waters Pigott

forts. från sid 4

göra vad Herren ville, inte vad vi ville.

”Det kvittar om jag gör gott eller om du gör gott, det viktiga är att det goda blir gjort.”

Hans predikningar var alltid akademiskt välgrundade och teologiskt korrekta men för den skull begripliga. Som femtonårig stavbärare, stående bredvid honom, hade jag inga problem att hålla mig vaken. Jag medger att hemligheten låg i att stå väldigt nära altaret så att jag kunde vila ryggen mot det så ingen såg. Sen, om man av någon anledning inte kunde hänga med så hade hans tofflor en tendens att röra sig upp och ner när han talade, detta förde mig omedelbart tillbaka till verkligheten. Jag vet att några av de yngre i församlingen också spanade efter detta tecken.

Låt mig så ta två exempel på hans osjälviska vänlighet. Under andra världskriget hölls en kortare kongress

vid Tekels Park i Camberley, i huvudsak för prästerskapet. Biskopen var naturligtvis huvudtalare och ämnet för hans framförande var ”Nya Testamentets eskatologi”. Han sa, ”Jag skulle inte bry mig om att gå. Du kommer inte att få höra något intressant.”

Jag gick och jag tyckte inte att det var särskilt intressant heller, men jag lärde mig innebörden av eskatologi!

Det var brukligt att ordinaera diakoner i den församling där de skulle vara verksamma. Så den 20 november 1949 välkomnade vi biskopen till min mors hus i Folkstone efter min ordination. Biskopen vände sig till mig och sa till mig att ta min fästmö på en promenad eftersom jag ägnat fullt tillräckligt med tid åt honom. Min fästmö var mycket tacksam, hon hade känt sig lite utanför på grund av allt kyrkligt.

SANNING

Under och strax efter kriget brevväxlade vi ofta och en gång använde jag ett kuvert från kontoret med John Lewis

& Co Ltd tryckt på baksidan. ”Jag förutsätter att du betalade för det där kuvertet” var hans hälsning nästa gång vi möttes. Oj då!

Biskop Pigott var mycket stolt över att han som rektor alltid försökte att säga ”ja” när någon bad honom om något om det inte fanns en bra anledning till att säga ”nej”. Detta var emellertid något han tycktes glömma på senare år och i S:t Mary's, när man önskade någon form av förändring i hur saker fungerade, var hemligheten att föreslå raka motsatsen till vad man ville genomföra så att biskopen kunde säga ”nej” och vi kunde göra som vi ville!

Han hade ett skarpt sinne och han tänkte snabbt och man kunde lita på att han gav ett snabbt, genomtänkt och välgrundat svar på varje fråga man ställde. Detta var användbart, särskilt vid möten i klerikala synoden, där han alltid ville föra ordförandeklubbans själv, tills dess att hans svårigheter att höra fick honom att ändra sig. Inget

Forts. sid 8

Sir Hugh Stykes konsekreras till biskop av biskop Pigott assisterad av bp Shores och bp Viking

Frank Waters Pigott

forts. från sid 5

nonsens. Inga försök att föra fram förslag som ankom på biskopen eller ta upp frågor som inte fanns på dagordningen. Sådant stoppades innan man avslutat sin mening. Tiden fick inte slösas bort. "Något mer på dagordningen? Nej. Mötet är avslutat."

Som de flesta människor med personlighet hade biskop Pigott många egendomligheter. En av dessa var att han, trots sin anglikanska bakgrund, alltid välsignade rökelsen med den latinska välsignelsen "Ab illo..." vilket ofta förvirrade altartjänarna som hade hand om rökelsekaret och rökelsebåten. Han släpade heller inte fötterna efter sig (han sprang efter bussar upp i åttioårsåldern) och han förväntade sig att gudstjänsten skulle börja när HAN var färdig. Ceremonimästaren var ofta tvungen att varna: "Men biskopen, klockan är inte riktigt 11 ännu och Eric har just kommit." (Eric Taylor, senare presiderande biskop, var alltid sen och känd för sina vänner som "the late Dr Taylor"). Kvällsgudstjänsterna i S:t Mary's var tvugna att hållas på eftermiddagen på grund av mörkläggningen och var alltid dåligt besökta av prästerskapet. Eftersom jag visste att biskopen annars troligen skulle vara ensam frågade jag ibland om han ville att jag skulle komma för att ta hand om vesperen. Han svarade aldrig "Ja, tack" utan bara "Kom om du vill". Det var tvunget att vara mitt val.

Det är allmänt känt att den klerikala synoden i Storbritannien ville starta en fond för att åter ge ut Biskop Pigotts böcker, han la in sitt veto med motivationen att de var föråldrade och att han skulle uttrycka sig annorlunda än då han skrev dem. Det kan möjligtvis stämma vad gäller Religion for beginners (1928) men The Parting of the Ways (1927) är fortfarande värd att läsa.

SKÖNHET

Biskop Pigott var mycket intresserad av konst och ansträngde sig för att förstå de underliga moderna skapelser som visade sig efter kriget. "Jag kan helt enkelt inte se någon skönhet i det. Det kan finnas skönhet bakom, men det når inte fram till mig." För biskopen fanns skönheten runt om honom. I träden. I änderna på dammen och särskilt i unga människor. Åsynen av ett barn som skuttade längs vägen

bara för glädjen att göra det framkallade en kommentar om den helige Ande som verkar i världen.

Skönheten var uppenbar i hans skrudar och uppförande i kyrkan. En nedtonad handbroderad stola och mitra i anglikansk stil är några exempel, ett annat är hans lilla, enkla biskopsstav (inte den utsmyckade som finns på många av de tidiga fotona). Han försökte, låt vara utan framgång, att träna prästerskapet i att undvika överdrivna gester och rörelser när de celebrerade och hänvisade till illustrationerna i, den då, "Svarta boken" och Fortescue's "The Ceremonies of the Roman Rite Described", vilken han hävdade skulle vara vägledande då den Svarta Boken inte gav något svar. Han var något förvånad, men också road, när jag en gång som rökelsebärare avslutade beräkningen under "Gloria" med en helcirkel!

Men, trots detta var det ett underbart plagg i hans biskopsskrud som inte tilltalade honom. Hans kassock. Med sammetmanschetter och ett långt slap som hölls uppfäst med en krok. Som ung stavbärare försökte jag övertala honom att släppa ner släpet. "Nej, det skulle få mig att se ut som en kvinna" sa han. Efter kriget lyckades han emellertid få tag på en kassock av mer modernt snitt. Så fort jag som altartjänare fick hem min röda kassock tog jag en matta och draperade över axlarna som en slags kåpa och beundrade mig i spegeln. Näja, jag insåg inte då hur tunga och obekväma en biskops kläder kan vara. Tack och lov att vi inte längre behöver ha tunika och dalmatika under mässshaken! Biskop Hugh ² hade en tunika och dalmatika i tunnt tyg som var mycket användbara vid diakonvigningar, som ju brukade ske i den blivande diakonens hemförsamling. Biskop Pigott hävdade att trädgården var hans avkoppling, men jag måste medge att jag efter att ha sett hans trädgård i Edware enbart vintertid inte var särskilt imponerad.

Ett annat av biskopens glädjeämnen i livet var sången. När jag hade börjat sjunga i University of Londons kör försökte jag alltid att sjunga basstämman i kyrkans hymner och koraler, biskopen tycktes uppskatta detta och han brukade ofta stämma in.

* * *

Dessa små minnesbilder hoppas jag ska visa på en annan sida hos denne ovanligt komplexa man. Hans yttre liv och

verk är väl känt men genom att bringa samman de två delarna av hans personlighet kan man förstå varför biskop Leadbeater så förtroendefullt föreslog honom som sin efterträdare och ledare för den unga Liberala Katolska Kyrkan. Till skillnad från biskop Leadbeater var biskop Pigott väl grundad i den kristan kyrkans teologi. Vid ett flertal tillfällen var han tvungen att taktfullt tona ner de vildaste österländska ideerna som enkelt hade kunnat färga den Liberala Katolska Kyrkan och kunnat göra den oacceptabel för resten av kristenheten. Vi måste komma ihåg att biskop Wedgwood, trots att han själv var en övertygad teosofist, var mycket noggrann med att Liberala Katolska Kyrkan är till för ALLA sökare, inte bara de som har en teosofisk dragning.

Så, vår biskops arbete fokuserades på att konsolidera kyrkan efter den hektiska tiden i Kyrkans ungdom som präglades av innovation och expansion. Hans syfte var att säkerställa att kyrkan förblev en i sanning kristen organisation, en kyrka som respekterades på sina egna meriter. Detta lyckades han mycket bra med, trots många yttre påtryckningar. Som redaktör för 'The Liberal Catholic' lyckades han ge ut en akademiskt välorienterad tidning som låg på många universitetsskrivbord och som trots detta gav uttryck för många ideer som var nya för den konservativa kyrkan. Han skrev också många informationsbroschyrer. Han var en man av sin tid och han konsoliderade kyrkan under en period då, för att vara ärliga, den lätt hade kunnat sväva iväg i det blå, eftersom Krishnamurti inte längre fanns med i bilden.

Den 31 maj 1959 avtäcktes en minnesplakett över biskop Pigott i S:t Maryskatedralen.

Var är den plaketten idag? Försvunnen bland S:t Mary's rivningsmassor!

Kanske är det så att Kyrkan idag, när många kyrkliga grupperingar har genomfört många av de innovationer som introducerades av våra grundare, släpar efter i utvecklingen och på sätt och vis fastnat i en clairvoyant tidsförvrängning. Biskop Pigott gav oss en fast grund, men vad ska vi bygga i det tjugoförsta århundradet? Tiden är inne för våra biskopar, präster och, framför allt, lekmännen att vända blicken mot framtiden. Att vara innovativa och än en gång

Några tankar om Minor Orders

Den klerikala utbildningen inom LKK ser mycket annorlunda ut än i de flesta andra kyrkor och samfund. Tyngdpunkten läggs på erfarenhet och individens gradvis andliga mognad tillsammans med självstudier och deltagande i varje tillfälle till föreläsningar m.m. Därav följer alltså att individen måste vara aktiv för att kunna tillgodogöra sig utbildningen, i dess såväl praktiska som andliga dimensioner. Just detta kan verka förvirrande för den som tar sina första stappande steg inom Minor Orders, vilket är bakgrunden till denna lilla reflektion.

Till att börja med, är jag den första att hålla med om att handledningen kunde vara bättre i LKK. Att låta individen ha initiativrätten är en sak, men de som kommit längre i utbildningen behövs – både som vägledare och som goda exempel. Detta kräver att alla som gått igenom Minor Orders och de som innehar det kyrkliga ämbetet (diakon, präst och biskop, som ofta kallas Major Orders) är uppmärksamma på hur det går för ”nybörjaren” – om denne verkar ta till sig vigningstextens innebörd i den grad denne befinner sig, om personen har förstått innebörden av de tidigare vigningar denne emottagit o.s.v. Vi bör uppmuntra till frågor och diskussioner, aktivt inbjuda till deltagande och då och då påminna om att vägen genom utbildningen framför allt går genom kortjänsken. En annan sak som krävs av oss är vår egen närvaro i gudstjänstlivet – att vi tar aktiv del i firandet, verkligen kommer till gudstjänsterna, klär om och deltar i kortjänsken. Genom att iakttä oss, kan ”nybörjaren” lära sig mycket... men det kräver att vi är där!

För att vända mig till den som befinner sig i Minor Orders, vill jag understryka just detta sista uttalande i stycket ovan. Det är ditt aktiva deltagande i gudstjänsterna – framför allt mässan! – ditt

tjänande vid altaret, som utgör grunden för din utbildning. Det är genom att delta i och begrunda mässan och andra gudstjänstformer som du gradvis förs allt längre in i den kristna mystiken och samlar dina erfarenheter av både praktisk och andlig art. Därför är det oundgängligt viktigt att du verkligen kommer till mässan på söndagarna, klär om och deltar i kortjänsken. Ta också varje chans du ges att delta som kortjänsken i andra gudstjänster, så att du inte bara lär dig de liturgiska texterna utan också växer i förståelsen av dem. Vår kyrkas hela hjärta ligger i liturgin, så det är genom den du kommer till andlig insikt om vad din utbildning innebär.

Och begå inte misstaget att utgå ifrån att ”liturgi” betyder ”orden i den lilla röda boken”... för så är det inte. Egentligen borde boken ha fått titeln ”Gudstjänstordning” istället, för den beskrivningen stämmer bättre överens med vad den innehåller. Liturgi är ett oändligt mycket större begrepp som innefattar gudstjänstens innehåll, dess utseende, de klerikala klädesplaggen och färgerna, ljusen på altaret, gudstjänstrummets utseende, det kyrkliga årets gång o.s.v.

Vid varje vigning du får, läser biskopen upp en vigningstext. Om han inte av sig själv ger dig denna text efteråt, skall du be att få en kopia att spara och ständigt återkomma till. Texten berättar för dig vad just denna grad vill lära dig – till det yttre såväl som till det inre. Och håll i minnet att du aldrig blir färdig med din utbildning, utan måste återupptäcka insikterna gång på gång under resten av ditt liv. Den som tror sig vara ”fullärd” har inte lärt sig någonting.

När man tar körkort, blir man ofta uppmärd att minnas att man ”bara har skyldigheter, inga rättigheter” i

trafiken. Detta gäller också alla som är aktiva i kyrklig verksamhet. Den rätta känsla som utbildningen skall inge oss är ödmjukhet, vetskapen om att vi egentligen är mycket små och ofullkomliga, att vi ständigt gör fel och att vi aldrig når våra ideal. Den andliga mognaden ligger sedan i att inse hur gott detta är, och att vi duger precis som vi är! Det är först när vi har insett vår egen ynklighet, som vi också inser vår storhet i Guds ögon. Låter det paradoxalt? Ja, men Guds vägar ser inte ut som människornas – ytterligare en lärdom vår utbildning vill ge oss. Det som räknas i världen; uppmärksamhet, beröm, framgång, karriär o.s.v. betyder ingenting alls inför altaret. Där är det vi själva, precis som vi är, som har betydelse.

Slutligen ett gott råd till alla: vägen ser olika ut och är olika lång för olika personer. Försök alltså inte att jämföra dig med andra, särskilt inte ifråga om den tid som går mellan vigningarna. Koncentrera dig istället på din egen väg, ditt eget vandrande mot altaret... och ta lärdomarna vartefter de kommer. Det är på dig själv det hänger, hur din utbildning blir och vad den ger.

Sr Carina

”Endast de människor har Guds Vishet, vilka lägger ned sitt vetande som om de vore barn och okunniga, och börjar en vandring i kärlek till hans tjänst.”

S:t Johannes av Korset (1542-1591), Bestigningen av berget Karmel, Kapitel 4, femte stycket.

Communio
önskar alla sina läsare en
Fridfull Jul och ett Gott Nytt

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
tel 021-33 34 70, mob. 070-536 65 37, e-post regionary@lkk.se

Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37, 113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob. 070-660 42 69

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars församling.
S:t Mikael's Domkyrka, Flottbrovägen
5, St Essingen, 112 64 Stockholm, tel
08-656 26 65. Pg 5 58 95-7.

Ansvarig församlingspräst: fader Jonas
Anundi, Hauptvägen 13 II, 123 58 Farsta
08-686 39 43, 070-464 90 34

GÖTEBORG

Kontaktperson: Fader Mikael Hallgren,
Sandbäcksgatan 2, 431 33 Mölndal,
tel 0730-366 861.

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp.
c/o Marianne Andersson-Söderström
Hörngatan 16 A, 602 34 Norrköping
tel 011-16 10 81

VÄSTERÅS

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst biskop Sten-
Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45
Västerås, tel 021-33 34 70.
Bankgiro 5604-2500

AVESTA

S:t Staffans kyrkogrupp.
Se Stockholm

UPPSALA

Maria församling. Ansvarig försam-
lingspräst fader Dag Kyndel. Kontak-
tperson Gudrun Fleetwood, 018-53 01
20, Pg 442 00 00-4.

LUND

S:t Rafaels Kyrkogrupp
c/o Stefan Brauer, Östen Undéns gata 5
227 62 Lund, 046-30 58 28

OTTERBÄCKEN

S:t Rafaels kyrkogrupp
c/o Carina Carlström, Amnevägen 34,
547 72 Otterbäcken, tel 0551-224 80

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Nappe Holmström Björnhus,
Furustigen 3, 133 34 Saltsjöbaden, tel
08-717 26 99
Pg 216 28-3

LKK INTERNATIONELLT

The Liberal Catholic Church
27 Old Gloucester St
London WC1N 3XX
United Kingdom
e-mail: LCC@kingsgarden.org

Presiding bishop Maurice Warnon

Hemsida:
<http://kingsgarden.org/LCC>

Information om kyrkan och försam-
lingarnas verksamhet kan du få på
Internet:

www.lkk.se

Communio är organ för den svenska
grenen av Liberala Katolska Kyrkan
och utkommer med fyra nummer
per år. Prenumeration sker enklast
genom att sätta in 75 kronor på
postgiro 88 82 44-1, COMMUNIO.

Ansvarig utgivare:
Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktion:
Krister Fast tel 08-724 83 28
Rose-Marie Johansson tel 018-55 01 91
Carina Carlström 0551-22 480

Redaktion och expedition:
Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.

Tryck: JUSTNU-tryck, Västerås.
ISSN 0345-2018.

*Tankefrihet och rätt att ge uttryck
för den är en fundamental princip i
LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig
för gjorda påståenden eller uttryckta
uppfattningar i denna tidning, bara
när de är betecknade "officiellt".*

Sista manusdag för nr 1-2007 är den
28 februari 2007.

Frank Waters Pigott

forts. från sid 4

leda utvecklingen och inte stelna
till en gammalmodig otidsenlighet.
Biskop Pigotts arbete är slut. Men det
är upp till oss att bära vidare godhet,
sanning och skönhet, som var hans och
Kyrkans inspiration.

*Översatt från engelskan av
K Fast*

(Footnotes)

¹ Late i engelskan betyder sen men
kan även, i samband med en person,
betyda att han eller hon har avlidit.
I detta fall är det frågan om ett
vänkskapligt skämt.

² Biskop Sir Hugh Sykes, övers anm.

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....135 kronor

Psalmbok.....55 kronor

*LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer
och gradualer som ingår i kyrkans liturgi*

Principförklaring och kort lärosammanfattning.....20 kronor

99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan50 kronor

Kristen Gnosis..... 250 kronor

All försäljning sker mot förskottsbetalning till COMMUNIO pg 88 82 44-1
portofritt! Upplysningar genom Rose-Marie Johansson, Täljstensvägen
11G, 752 40 Uppsala, tel. 018-550191.

Har Du förnyat din prenumeration på Communio?

Tidningen kommer ut med 4 nr per år.

Prenumerera gör Du lättast genom att sätta in prenumerationsavgiften

75 kronor på postgiro 88 82 44-1

OBS För medlemmar i
S:t Mikael's församling ingår-
Communio i medlemsavgiften
från och med 2006.